

Skarżący wnosi do Sądu o

— naruszenie zasady dobrej administracji i należytego zarządzania oraz obowiązku dbałości o dobro urzędnika.

- 1) uchylenie decyzji Komitetu ds. Inwalidztwa z dnia 21 kwietnia 2004 odmawiającej uwzględnienia wniosku o orzeczenie inwalidztwa od dnia 19 stycznia 2004 r., o której został zawiadomiony pismem z dnia 27 kwietnia 2004 r.,
- 2) uchylenie decyzji Komitetu ds. Inwalidztwa z dnia 22 lipca 2004 r., na mocy której orzeczono o inwalidztwie, w zakresie, w jakim orzeczenie o inwalidztwie nie odnosi skutku wstecznego od dnia 21 kwietnia 2004 r.,
- 3) zasądzenie na rzecz skarżącego odszkodowania za szkodę majątkową i zadośćuczynienia za krzywdę moralną obliczonego w oparciu o zasadę słuszności na 222.568 EUR, z zastrzeżeniem jego podwyższenia w trakcie postępowania,
- 4) obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2005 r. przez Dorianą Lacombe'a przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-116/05)

(2005/C 115/61)

(Język postępowania: francuski)

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący kwestionuje odmowę pozwanej orzeczenia o jego inwalidztwie na 3 lata począwszy od dnia 1 września 2004 r., z mocą wsteczną od dnia 21 kwietnia 2004 r., kiedy to Komitet ds. Inwalidztwa wydał wobec niego pierwszą decyzję odmowną.

Na poparcie swoich żądań skarżący powołuje się na:

- naruszenie art. 7 załącznika do regulaminu pracowniczego i zasad funkcjonowania Komitetu ds. Inwalidztwa. Utrzymuje przy tym, że dwóch z trzech lekarzy wchodzących w skład Komitetu ds. Inwalidztwa nie znało jego choroby ani stanu zdrowia,
- popełnienie przez Komisję w tym przypadku oczywistego błędu w ocenie co do natury jego choroby. Skarżący zaznaczył, że Komitet ds. Inwalidztwa nie wziął pod uwagę istnienia innej choroby aniżeli zaburzenia snu, tj. chronicznego zmęczenia, które zostało wcześniej rozpoznane,
- naruszenie obowiązku uzasadnienia,
- naruszenie art. 53 i 78 regulaminu pracowniczego oraz art. 13 do 18 jego załącznika VIII,

W dniu 28 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Dorian Lacombe'a, zamieszkałego w Evry (Francja), reprezentowanego przez adwokatów: Sebastiana Orlandiego, Xaviera Martina Alberta Coolena, Jeana- Noëla Louisa i Etienne'a Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- 1) nałożenie na Radę obowiązku zapłaty na rzecz skarżącego wynagrodzenia odpowiadającego całości dodatkowych prac wykonanych zgodnie z wykazem zatwierdzonym podpisem przez jego przełożonego i przez Sekretarza Generalnego Rady po odliczeniu już wypłaconego wynagrodzenia,
- 2) nałożenie na Radę obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne skarżącego odprowadzanych przez pracodawcę i przewidzianych w obowiązujących przepisach,
- 3) nałożenie na Radę obowiązku wypłaty skarżącemu zasiłków dla bezrobotnych, do których miałby prawo, gdyby składki odprowadzane przez pracodawcę zostały odprowadzone w odpowiednim czasie na poczet jego ubezpieczenia społecznego,
- 4) nałożenie na pozwaną obowiązku zapłacenia skarżącemu odsetek za opóźnienie naliczonych zgodnie z podstawową stopą EBC podwyższoną o dwa punkty od wszystkich kwot, które powinny być zostać wypłacone na podstawie umowy pracownika pomocniczego, która wiązała strony.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący był pracownikiem pomocniczym zatrudnionym przez Radę w okresie od 1 grudnia 2002 r. do 31 lipca 2003 r. Podnosi, że Rada bez wskazania mu powodów obniżyła z 73 do 59,5 dnia ilość dni, za które przysługuje premia, do której miał prawo za godziny przepracowane w soboty, niedziele, dni wolne od pracy a także dni zamknięcia biur. Na poparcie tego skarżący powołuje się na naruszenie art. 57 warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, art. 56 regulaminu pracowniczego i komunikatu do personelu nr 88/93 oraz obowiązku uzasadnienia.

Skarżący utrzymuje dalej, że naruszając art. 70 warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich Rada nie odprowadziła składek do Kasy Ubezpieczenia Społecznego, do której należał. Skarżący żąda także odszkodowania za poniesioną z tego tytułu szkodę.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2005 r. przez Reckitt Benckiser N.V. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-118/05)

(2005/C 115/62)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 7 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Reckitt Benckiser N.V., z siedzibą w Hoofddorp (Niderlandy) reprezentowanej przez G.S.P. Vos, lawyer, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM);
- zezwolenie na rejestrację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 2 897 338;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania zgodnie z art. 87 ust. 2 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:

Znak trójwymiarowy będący prostokątną kapsułką z biało-czarnym pasmem wokół białego koła, zgłoszony dla towarów należących do klasy 1 i 3 (Produkty chemiczne stosowane w przemyśle; preparaty do zmiękczenia wody; środki wybielające i inne preparaty do prania i mycia naczyń;...) — zgłoszenie nr 2 897 338

Decyzja eksperta:

Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej:

Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

Wadliwe zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 40/94, naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) oraz naruszenie obowiązku wskazania podstaw podjętej decyzji

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2005 r. przez Reckitt Benckiser N.V. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-119/05)

(2005/C 115/63)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 7 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Reckitt Benckiser N.V., z siedzibą w Hoofddorp (Niderlandy) reprezentowanej przez G.S.P. Vos, lawyer, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 17 grudnia 2004 r. wydanej w sprawie R 43/2004-2;